

Tweemaandelijks blad van de Protestantse Kerk Brussel en de Bethlehemkerk Anderlecht

PB-PP
BELGIE(N) - BELGIQUE

Protestantse Kerkbrief

jaargang 33 • nummer 1 • februari-maart 2021

AFGIFTEKANTOOR:
BRUSSEL DE BROUCKERE
ERKENNINGSNUMMER: P 910493
TWEEMAANDELIJKS

Protestantse Kerk Brussel
Nieuwe Graanmarkt 8, 1000 Brussel
www.protestantsekerkbrussel.be

Veertigdagentijd

Verlies

Pluralistische samenleving

Inhoud

Meditatie	3
Bij de kerkdiensten	4
• Collecte Kerk en Wereld	4
• Brief aan Anderlecht	4
• Veertig dagentijd	5
Uit de kerkenraad	6
Gemeentenieuws	6
• Kusters	6
• In Memoriam	8
• Verjaardagen	8
• Kerstbakjes	9
• Dag tegen racisme	9
VPKB	10
• Vilvoorde	10
• Kirinda	10
Wat ik met u zou willen delen	10
• Schreeuw in de stilte	10
• Recht op blasfemie	12
• Persbericht CEC	13
Gedichten ter herinnering	14

Colofon

De Protestantse Kerkbrief is het blad van de Protestantse Kerk Brussel en de Bethlehemkerk Anderlecht.

Redactie

ds. Douwe Boelens, Antoinette Panhuis,
Bram Meertens, Hilde Van Hoorick

E-mailadres

kerkbief@gmail.com

Druk en lay-out

Drukkerij Colson, Aalst

Agenda

Voorpagina: op weg naar ontluikend leven.

Beste God,

Wie trekt de lijnen om landen heen?

Renee

Beste God,

Ik wou dat sommige dingen niet
bestonden.

De zonde bijvoorbeeld. En oorlog.

Tim - 9 jaar

Beste God,

Kan ik met carnaval verkleed als
duiveltje?

Vint u dat goed?

Jan

**Uiterste inleverdatum kopij Kerkbrief april -
mei 2021: 14 maart 2021**

De redactie behoudt zich het recht voor
om een ingezonden artikel in te korten,
redactioneel te bewerken of niet te publiceren.
Zij is niet verantwoordelijk voor de inhoud van
de artikelen en slechts ten dele voor de stijl.
Reacties zijn altijd welkom!

Meditatie

“Een mens stelt zich veel vragen, de Heer geeft het antwoord”.

Spreuken 16:1

De mensen in het oude Israël liepen rond met een heleboel vragen over van alles en nog wat.

Om antwoord te geven op al deze kwesties werd er onderling gediscussieerd en sommige wijze mensen namen het op zich, om de beste antwoorden en ideeën op schrift te vereeuwigen. Dit noemen we nu de Joodse wijsheidsliteratuur en het boek Spreuken is een onderdeel hiervan.

Het is een verzameling van de beste Spreuken betreffende de vragen die relevant waren in die tijd. Het

boek houdt zich daarom ook bezig met allerlei uiteenlopende thema's en sommige ingewikkelde vragen die speelden onder de bevolking. Wat dat betreft is de samenleving niet veel veranderd met betrekking tot de tijden waarin wij nu leven. Ook nu spelen er altijd belangrijke vragen en veel van die vragen worden ook aan ons gesteld. Er zijn dingen waarover we misschien veel weten en dan weten we een antwoord, maar soms worden we geconfronteerd met vragen over zaken waar we helemaal niets van weten. Nu is het niet altijd belangrijk om een antwoord op een vraag te hebben. Het is voor de meesten onder ons bijvoorbeeld niet relevant voor ons leven om te weten hoeveel regendagen er per jaar in Burundi zijn.

Op andere vragen willen we wel graag antwoorden hebben, maar die krijgen we niet. Dat zijn de vragen die rond blijven dolen in ons hoofd. Zulke vragen zijn vaak zo ingewikkeld dat maar weinig andere mensen ons ermee kunnen helpen, maar toch zouden we graag een oplossing hebben.

Zo zal het ook gegaan zijn bij de schrijver van dit vers van het boek Spreuken. Het is waarschijnlijk een wijze mens geweest, die in zijn leven al op allerlei moeilijke vragen antwoord had gegeven. Mensen kwamen speciaal naar hem toe om de meest pregnante kwesties te bespreken. Dan kon hij vast en zeker antwoorden met allemaal wijze uitspraken, maar soms wist zelfs hij het niet meer. Dat waren misschien niet eens de vragen die anderen stelden, maar juist de vragen die hij zichzelf stelde. Dan bleven ook bij hem die vragen in zijn gedachten hangen en kon hij maar moeilijk rust vinden zonder een antwoord. Maar dat betekent niet dat het antwoord er niet is. Hij gelooft dat de Heer het antwoord geeft.

Wat betekent dat? Betekent dat, dat we, net zoals in sommige quiz programma's, de mens God kan opbellen om de correcte oplossing voor een moeilijke vraag te krijgen? Daar lijkt het niet op. Schrijft God een maandelijkse column in een vragen- en antwoorden-rubriek in een tijdschrift? Ook zo werkt het niet. God antwoordt niet op de manier waarop mensen antwoorden op vragen. Hoe Hij dan wel antwoordt? Dat zegt de schrijver niet. Die vraag is aan God om te beantwoorden.

Bram Meertens

Bij de Kerkdiensten PKB en Bethlehemkerk

Voorlopig worden de diensten per livestream uitgezonden, om 10.15 uur

De voorgangers zijn om beurten ds. Douwe Boelens en de heer Bram Meertens.

	De ambtsdragers	De collectes
7 februari	Theo Orie	VPKB
14 februari	Paola Vitulano	Kerk en Wereld
21 februari	Anita Bultena	Dar al Amal
28 februari	Eugène Kitoko	Diaconie
7 maart	Jart Voortman	Prot. Solidariteit
14 maart	Theo Orie	VPKB
21 maart	Anita Bultena	Prot. Soc. Centrum
28 maart	Paola Vitulano	Kerk en Wereld

Graag uw bijdrage aan de collecte per overschrijving op de Exploitatierkening van de Prot Kerk (zie achterzijde van deze Kerkbrief) met de vermelding van het doel.

« Iedereen moet zelf besluiten hoeveel hij wil geven. En laat hij dat van harte geven, zonder tegenzin of dwang. God houdt van mensen die met een blij hart geven. »
(2 Korintiërs 9, 7).

Collecte voor 'Kerk en Wereld'

Waarvoor dient ons geld?

(onderstaande bedragen komen van het VPKB synodeverslag 2020)

De VPKB Commissie Kerk en Wereld omvat het partnerschap met de Kerk in Rwanda. Voor velen vroeger de collecte Zending en ook het partnerschap met de kerk in Zuidelijk Afrika.

De partnerkerk in Rwanda is de Presbyteriaanse Kerk, de EPR (Eglise Presbytérienne au Rwanda)

Daar steunen we:

- Het afwerken en herstellen van kerkgebouwen voor een bedrag van €10.000.
- De driemaandelijkse kerkkrant (oplage 1000 ex) voor € 2.000
- Gezondheidspost in Gatere, die nog wacht op de steun van hun regering € 10.000
- Studiebeurzen voor universitaire opleiding predikanten in Rwanda € 8.000

- Salarissen en vorming van lokale werkers in de kerkdistricten. Vanaf 2020 zal elk district jaarlijks + 20% op zich nemen. We steunen met € 24.000 en € 6.000 om te investeren in activiteiten die inkomsten genereren.

In Zuidelijk-Afrika is onze partnerkerk de URCSA, de Uniting Reformed Church in South-Afrika.

Deze kwam tot stand na het afschaffen van de Apartheid. Interessant is het woord 'uniting', 'verenigende' omdat vroegere 'apartheidskerken' (wit, zwart of gekleurd) zich nog altijd kunnen aansluiten bij dit verband, als ze zich open te stellen voor alle bevolkingsgroepen. Dus steunen we hen!

- URCSA News: vier edities per jaar: € 8.500
- Thuiszorg voor HIV/AIDS: vrijwilligers voor een vijftal projecten in het land: bezoek van patiënten aan huis, verstrekken van medicijnen, opleiding van de vrijwilligers, en eventueel voedselpakketten: € 8.500

Relaties VPKB – EPR en URCSA

- Partnerschap wil zeggen ook uitwisseling van 'kerkwerkers' heen en weer van beide kanten voor een maand of meer, om elkaars kerken en hun werk grondig te leren begrijpen: € 3000
- Jeugd KAP-kampen (KAP = Kameraden, Artisans, Protestant): om de twee jaar, afwisselend in Afrika of België/Duitsland: € 3.500

Alle projecten worden door de commissie Kerk en Wereld nauwkeurig opgevolgd, jaarlijks en sommige zelfs halfjaarlijks.

PS:

Protestantse Solidariteit is een VZW en staat los van 'Kerk en Wereld'. Protestantse Solidariteit heeft projecten in Guinée, Congo-Kivu, Ik help een kind in Rwanda enz... Indien verantwoord, springt ze in bij bv. Noodhulp aan Beiroet.

Brief aan Anderlecht

Beste vrienden van de Bethlehemkerk,

We zijn ondertussen in een nieuw jaar aanbeland. De vooruitzichten die gegeven worden voor dit jaar zijn tot nu toe niet al te positief. Waar normaal een nieuw jaar een nieuw begin lijkt te zijn, wordt nu vaak de indruk gewekt dat dit jaar voornamelijk in de schaduw van vorig jaar zal staan met besmettingscijfers, avondklokken, sociale afstanden

enzovoort. Als je het van die kant bekijkt, dan lijkt het alvast geen goed jaar te worden.

Met die conclusie schieten we echter helemaal niets op. Kunnen we dit jaar ook niet beter als een geschenk van God zien? Misschien zijn de perspectieven nu niet goed, maar er zijn al zo veel moeilijke tijden geweest in de wereldgeschiedenis. We hebben dit jaar gekregen en daar zullen we het mee moeten doen. We kunnen de kansen gebruiken die we dit jaar krijgen. Welke kansen dat zullen zijn, dat weten we nu nog niet. Er kan veel gebeuren in een korte tijd. Ik hoop in ieder geval dat we gauw de kans zullen hebben elkaar weer te zien. Ik hoop dat jullie je dan nog herinneren hoe ik eruit zie na al die maanden.

Gods zegen toegewenst,

Bram Meertens, student-opdrachthouder

Veertig dagen

Op 21 februari beginnen de zondagen van de Veertigdagentijd. Dat is een periode met zes zondagen, die een eigen kleur heeft in de kerk: paars. De doeken vooraan in de kerk en de eventuele stola van de voorganger hebben die kleur paars. Let op: de zondagen zelf maken geen deel uit van de 'veertig dagen'; ze tellen daarin, vreemd genoeg, niet mee. Als mensen willen vasten in de Veertigdagentijd, mogen ze op zondag hun vasten dan ook verbreken. In de kerkdiensten wordt er gezocht naar een zekere ingetogenheid - dat is ook zo in de Adventstijd, ook paars; er wordt bijvoorbeeld in deze periode van het kerkelijk jaar geen 'Gloria' gezongen.

Dit betekent allemaal niet dat het treurig moet toegaan in de kerkdiensten tijdens de Veertigdagentijd. Het betekent wel dat we in deze periode van het jaar "de weg van Jezus willen volgen", waarin tegenstand en lijden steeds nadrukkelijker aanwezig zijn.

Meestal beginnen we op de eerste zondag van de Veertigdagentijd met het verhaal over de 'Verzoeking in de woestijn'. Dit jaar zullen we dat uit het Evangelie van Marcus lezen, waar het verhaal heel kort verteld wordt. "Veertig dagen bleef hij in de woestijn," lezen we daar, en daarmee is dan meteen de Veertigdagentijd benoemd.

Natuurlijk is dat niet een triestig verhaal! Het is het verhaal van een overwinning: de overwinning van Jezus Christus op de verzoeken die hij aan het begin van zijn loopbaan heeft ondergaan. Aan het begin van de Veertigdagentijd zien we Jezus als overwinnaar opdoemen, zoals we dat aan het einde van het Evangelie helemaal zullen zien.

Als we dan vervolgens zeggen dat wij juist in deze periode "de weg van Jezus willen volgen", zien we onszelf niet alleen als mensen die zo hun eigen verzoeken kennen, maar we zien onszelf ook in het licht van de overwinningen, waarin hij ons is voorgegaan.

De kleur paars is symbolisch voor een tijd van inkeer en bekering. Met die kleur geven we aan dat we ons willen zuiveren, dat we onze relaties willen verbeteren of herstellen en dat we solidair willen zijn met mensen en een wereld in nood. Het is een goede traditie van onze kerkgemeente om voor de Veertigdagentijd een speciaal project te hebben om voor te collecteren.

De Veertigdagentijd is dus geen treurige tijd waarin we onze eigen treurigheid nog eens zouden moeten versterken. Jezus zelf heeft zich daartegen verzet. In Matteüs 6 lezen we: "Wanneer jullie vasten, zet dan niet zo'n somber gezicht als de huichelaars" (in modern Nederlands: "als toneelspe- lers/als mensen die een stukje opvoeren"), "want zij doen dat om iedereen te laten zien dat ze aan het vasten zijn. (...) Maar als jullie vasten, was dan je gezicht en wrijf je hoofd in met olie, zodat niemand ziet dat je aan het vasten bent..."

Dit jaar hebben we als kerkgemeenschap met veel moeilijkheden en met veel verdriet te kampen. Het is lang geleden dat we met z'n allen hebben kunnen samenkomen om onze lofliederen te zingen! We zullen ons dus in onze kerkdiensten zeker niet over willen geven aan een soort algehele treurigheid; dat doen we trouwens in andere jaren ook niet. We zullen ons toevertrouwen aan hem, die ons tot de uiteindelijke overwinning voert. Ik wens ons allen een vreugdevolle Veertigdagentijd toe!

ds. Douwe Boelens

Uit de Kerkenraad PKB

De Kerkenraad kwam in deze periode samen op **19 november, 2 december, 23 december en 14 januari**. Al deze bijeenkomsten vonden virtueel plaats (gefaciliteerd door Bram Meertens, waarvoor onze dank)!

De Kerkenraad heeft onder andere van gedachten gewisseld over het verloop van de **kerkdiensten** en de bijbehorende veiligheidsvoorschriften in COVID-19 tijden (en aan de hand van het protocol van de ARPEE). Gelukkig mogen sinds de uitspraak van de Raad van State op 8 december opnieuw erediensten plaatsvinden maar met een beperking (15 mensen naast de predikant waarbij kinderen tot en met twaalf jaar niet worden meegerekend; per persoon moet 10m2 worden voorzien).

De **livestream** die de PKB nu sinds 1 november aanbiedt wordt over het algemeen als positief ervaren en wordt goed bekeken. Inmiddels is ook de kwaliteit van de uitzendingen verbeterd doordat de PKB, met dank aan het Dagelijks Bestuur, een nieuwe sterkere laptop heeft kunnen aanschaffen. Verdere verbeteringen worden nog verwacht (o.a. de aanschaf van een bewegende camera).

De wekelijkse nieuwsbrief "**Kerk-info**" van onze voorganger wordt ook als positief ervaren. Het is een flexibel instrument om ondanks de moeilijke tijden toch met elkaar in contact te blijven.

De Kerkenraad heeft verder ook een aantal malen gesproken over de invulling van de **vacante predikantsplaats** voor de wijken Oost, Noordoost- en Zuidoost (WOTO). Bij

deze gesprekken wordt rekening gehouden met het Visie- en Beleidsplan 2020-2025 van de PKB.

Op 10 januari hebben wij afscheid genomen van onze **koster, Lilian Major**, die na ruim zes jaar trouwe dienst met pensioen gaat. Door de gemeente is een mooi bedrag bijeen verzameld dat Lilian kan gebruiken voor de inrichting van haar nieuwe appartement in Turnhout. Lilian het ga je goed! Gelukkig heeft de kerk een goede opvolger gevonden in de persoon van **Mark van Wechem**. Mark, fijn dat je er bent en enthousiast aan de slag bent gegaan. Succes met het kosterwerk!

Onze predikant, Douwe Boelens' aanvraag voor een **studie uitwisseling** in het kader van Kerk en Wereld is goedgekeurd maar het is nog onduidelijk wanneer en of het verlof doorgang zal kunnen vinden.

In verband met de Corona-crisis wordt besloten om de **Gemeentevergadering** op een latere datum te organiseren in de hoop dat de gemeente dan weer mag samenkomen. Een onlinebijeenkomst wordt niet wenselijk geacht. Als voorlopige datum stelt de KR **zondag 20 juni** voor.

Voor wat betreft ons **kerkgebouw** kan nog worden gemeld dat het vervangen van de elektriciteit, het schilderen van de kerkzaal en het herstellen van de vloer volop in voorbereiding zijn.

Anita Bultena, scriba PKB

Gemeentenieuws PKB

Onze nieuwe koster, Mark van Wechem

In de dienst van 10 januari namen we officieel afscheid van Lilian Major, maar Mark had al een inlooptijd achter de rug en vanaf 18 december was hij de nieuwe koster en verantwoordelijke voor het

secretariaat. Daarom een gesprekje met hem, om hem voor te stellen.

Mijn nest?

Geboren in Nederland/Noord-Holland, kwam ik als 10-jarige in 1985 met mijn ouders en broer Rob naar België, d.w.z. we gingen wonen in Hoeilaart en drie jaar later verhuisden we definitief naar Overijse. Daar staat dus mijn ouderlijk huis.

Ik ging in Overijse naar school, naar Sint-Martinus, en zat in de Wiskundige afdeling.

Mijn moeder, Rommy, kwam uit een kerkelijk nest, mijn vader Peter was eerder buitenkerkelijk.

Hij overleed veel te vroeg aan kanker, in 2009, 67 jaar.

Studie?

Na het middelbaar wist ik niet goed wat te gaan studeren. Daarom heb ik een tussenjaar aan een Steinerschool in Utrecht gedaan. Terug thuis, heb ik in Brussel Communicatiebeheer aan de Erasmus Hogeschool gestudeerd, maar daarna ben ik toch een oude liefde gevolgd: Kunstgeschiedenis, aan de Universiteit van Gent. Dat waren fijne jaren. Daar heb ik mijn Master behaald.

Mijn thesis ging over "De natuurweergave in de schilderijen van Bruegel de Oude".

Maar werk vinden in deze sector?

Dus van suppoost in Bozar tot Callcenters! Maar ook veel vrijwilligerswerk in de culturele sector, bv in Leuven bij "het Stuk". Daarbij enige avondopleidingen gevolgd, zoals computer cursussen en Bibliotheekbeheer. Vanuit die interesse help ik al jaren in de Muntpunt-bibliotheek.

Hobby's?

Ik heb de muziekschool in Overijse gedaan: gitaar en als tweede instrument piano. Ook op de jazzacademie gezeten en zelfs nog privé lessen jazz gehad. Dat is wel al lang geleden. – ja, 't is een goed idee om de gitaar weer eens boven te halen! Nu lees ik veel en voor gezelschapspelletjes ben ik wel te vinden.

Kerk?

We gingen vrijwel elke zondag naar de kerk, de Guido De Brès-kerk. Voor mij was dat de Kindernevendienst en de Jeugdkerk. Dat was onder ds. Van Tilburg en ds. Labots. De mensen van de kerk, vooral in de Druivenstreek, de Zuidoost-wijk, waren ook onze sociale vriendenkring. We hadden daar een sterke band. Mijn vrienden waren vooral die van school en van de studie. Vanaf de fusie van de beide kerken in 1995 heb ik niet zoveel meer in de kerk meegemaakt; ik woonde lang ook niet meer in de buurt van Brussel.

In mijn omzwervingen na het middelbaar, ben ik niet meer zo actief bezig geweest met geloof; maar waar je thuis mee bent opgevoed, dat blijft wel. In Gent aan de universiteit volgde ik ook het keuzevak Vergelijkende Cultuur- en Godsdienstwetenschappen. Ik heb zeker interesse in het huidige leven met geloof. De aanwezigheid van godsdienst in de maatschappij vind ik belangrijk.

Koster?

Ik heb veel goede dingen over de kosteressen gehoord, over Lies en Lilian. Daarom associeerde ik iets positiefs aan de

job toen ik solliciteerde. Vanuit deze functie ontdek ik de kerk ook op een andere manier, dat is interessant. Zowel het menselijke als het administratieve spreken me aan. Eigenlijk heb ik elke werkervaring tot nog toe gekozen vanuit een dienstverlenend perspectief. Ik wil iets positiefs toevoegen binnen het kader van het werk en ben blij om het kosterwerk hier te mogen doen.

Dank je wel Mark! We wensen je een fijne tijd bij ons in de kerk.

Antoinette Panhuis

Van Lilian Major

Beste leden van de kerk,

Beste vrienden, kennissen!

Na zes en een half jaar is het geen gemakkelijke taak om afscheid te nemen, vooral wanneer je je werk kon doen in een liefdevolle en inspirerende omgeving, zoals ik dat heb gehad. Maar de tijd is gekomen om te leven met herinneringen en uit te zien naar nieuwe ontmoetingen.

Ik denk terug met een hart vol dankbaarheid: de vele glimlachen, de constructieve samenwerking, de aandacht, steun en liefde.

Ik heb veel geleerd, ik heb veel dingen leren begrijpen, en - wat een bijzonder genoegen is -, is dat ik veel van mijn ideeën heb kunnen realiseren.

Ik heb goede vrienden gemaakt, ik heb veel geweldige mensen ontmoet: dat is een geweldig cadeau voor mij!

Bij het afscheid kreeg ik een grote envelop met financiële steun van de leiding en de leden van de kerk. Daardoor is mijn huis nu gevuld met tastbare herinneringen, die me altijd zullen doen denken aan waar ik vandaan kom, hoe het verleden was en hoe gezegend ik met u in Brussel ben geweest.

Ik ben dankbaar, en hoewel er slechts een paar weken zijn verstreken, mis ik de kerk al, de voorbereiding, de diensten, de aardige mensen binnen en buiten de gemeente.

Nogmaals bedankt voor deze geweldige tijd, het was een eer om onze gemeente te dienen.

God zegene u en bescherm u.

Veel liefs,

Lilian

Vorige koster van de Protestantse Kerk Brussel

In memoriam Jacoba van Anken-Hoogeveen

Op 8 januari is in Walshoutem Co van Anken overleden. Ze was geboren op 4 april 1929; ze is 91 jaar oud geworden.

Co van Anken klaagde eigenlijk nooit. Sterker nog: ze vertelde vaak dat ze het in veel opzichten goed getroffen had, juist ook op haar hoge leeftijd, en dat ze tevreden was met haar bestaan. Ze vertelde wel dat er dingen waren die we niet begrepen.

Maar er zat een draai in haar verhaal. Ze vertelde dat God zijn engelen naar haar toegestuurd had om haar bij te staan, en dat hij dat gedaan had in de persoon van andere mensen. Mijn indruk was dat het voor haar de bepalende manier was om over God en over andere mensen te praten.

In de gedachtenisdienst voor Co van Anken lazen we uit Matteüs 25 het verhaal over een koning die terugkomt en die plaatsneemt op een koninklijke troon.

Die koning begint een groep van de mensen om zijn troon te belonen, omdat ze hem geholpen hebben toen hij in nood was. De mensen in het verhaal van Jezus herinneren zich dat niet. Ze vragen hem: "Wanneer hebben we dat dan gedaan? We kunnen ons helemaal niet herinneren dat we zoiets gedaan hebben..." En die koning zegt dan: "Jullie hebben dat voor mij gedaan toen jullie iets voor de allerarmste mensen gedaan hebben. Jullie dachten toen dat die mensen niets voor jullie terug zouden kunnen doen, en juist dat was zo goed in wat jullie deden. Daarom wil ik jullie daar nu voor belonen."

Ik geloof dat er een gedachte zit in dit verhaal die heel dicht aanligt tegen de gedachten van Co van Anken over God en over de engelen. Het gaat erom, dat je aandacht hebt voor de mensen om je heen, en dan met name voor de mensen die in nood zijn.

Co droeg zorg voor de mensen om haar heen; ze toonde zich betrokken. Ik geloof dat de kerk voor haar belangrijk was, omdat ze hoopte dat de kerk een plek was waar mensen aandacht en tijd voor elkaar zouden hebben.

Co van Anken was de eerste die ons gezin destijds, toen wij nog in Turnhout woonden, een ansichtkaart stuurde om ons welkom te heten in Brussel. Dat heeft ons toen ontzettend goed gedaan; die kaart heeft nog maandenlang bij ons op de schoorsteenmantel gestaan.

Ze belde soms op om te vragen hoe het met iemand was. Ze belde zelf ook andere mensen op om even bij te praten. Ze voelde verantwoordelijkheid voor die mensen om haar heen.

Ze heeft ons veel nagelaten. Haar positieve instelling, haar opgeruimdheid. Haar tevredenheid met de eenvoudige vreugden van het leven, haar moed, haar grote vriendelijkheid.

In één van onze laatste gesprekken zei ze, zeer verstaanbaar: "Nu wil ik wel terug naar God." Ik heb haar beloofd dat ik dit later aan u zou doorgeven, en dat doe ik nu bij dezen.

In het verhaal van Jezus zegt die koning: "Je bent door mijn Vader gezegend. Kom, en neem deel aan het koninkrijk dat voor jullie bestemd is!" Die woorden van de koning mogen we tot ons laten doordringen - in het vaste geloof en de overtuiging dat Jacoba Hoogeveen, Co van Anken teruggekeerd is naar God.

ds. Douwe Boelens

In memoriam Danny Van den Steene

Op 17 januari overleed Daniël Van de Steene, de broer van Paul en oudste zoon van Nel Van den Steene-Oijers. Onze gedachten zijn bij Nel, Paul en hun familie.

Verjaardagen van 75-plussers

*Onze hartelijke gelukwensen
gaan uit naar:*

Februari

- 10/2 Christian Moerman
- 11/2 Felix Snyers
- 19/2 Nel de Mooy-van der Plas
- 21/2 Jan Bevaart
- 28/2 Wim De Hertogh

Maart

- 2/3 Greet Heslinga
- 3/3 Sonja Krikke
- 10/3 Bep Bevaart-Sijssens
- 10/3 Tilly Mastenbroek-Sacré
- 12/3 Josina Vercruysse-Maes
- 26/3 Heleen Rottier-Sprey
- 27/3 Jan Prillewitz

En 1/4 Han Rooze

Kerstbakjes

Dit jaar hebben we de 40 kerstbakjes vanwege Covid-19 niet met een tiental mensen in de kerk gemaakt, maar op twee locaties: in Tervuren bij Nel Scholten thuis in de open garage en in Wemmel bij Annemarie Haverkorn onder het overdekt terras bij een buiten open haard.

Dat vroeg wel meer voorbereiding en organisatie, maar het is gelukt. De koffie hielp om de handen aan de mok te warmen. Dank ook aan allen die de bakjes hebben rondgebracht.

Elk jaar vragen we, als u het mandje van het kerststukje niet zelf voor iets wilt gebruiken, dat u het bij gelegenheid mag teruggeven aan iemand van de pastorale raad. Met hartelijke dank bij voorbaat.

Antoinette Panhuis

Zondag 21 maart: Dag tegen het Racisme

Binnenkort komt er een brochure uit over racisme van de werkgroep 'Kerk in de Samenleving' (KidS) i.s.m. het Vormingswerk.

De brochure wil VPKB-gemeenten helpen om geloofsgesprekken te voeren over racisme, discriminatie en vooroordelen. In de brochure staan Bijbelstudies, liturgische suggesties en prikkelende vragen, die voor (jongeren-) gespreksbijeenkomsten en kerkdiensten gebruikt kunnen worden. En natuurlijk ook voor persoonlijke bezinning.

Rob van Drimmelen, die één van de schrijvers is van deze brochure "**Muren slechten**" eindigt zijn voorwoord aldus:

"We hopen dat met deze brochure de verklaring van de VPKB in juni 2020 geen steekvlam blijft maar leidt tot kritisch zelf-onderzoek van mogelijk racisme in onszelf en in onze kerk."

In juni 2020 gaf de VPKB een verklaring uit n.a.v. de dood van George Floyd in Minneapolis en de daarop volgende

betogingen, ook bij ons – waarin ook de aandacht was voor ons koloniale verleden.

De VPKB-verklaring tegen racisme (ingekort)

Omdat de VPKB ervan overtuigd is dat alle mensen zijn geschapen naar *Gods beeld* (Genesis 1:27), kan zij racisme, zowel op persoonlijk als institutioneel vlak niet anders betitelen dan zonde en een belediging van God onze Schepper. Racisme staat haaks op onze geloofsovertuiging en gaat lijnrecht in tegen het centrale liefdesgebod: *"heb de Heer, uw God, lief met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw verstand en met heel uw kracht... [en] heb uw naaste lief als uzelf. Er zijn geen geboden belangrijker dan deze."* (Marcus 12:30–31).

De tragedie van de moord op George Floyd heeft wereldwijd protesten losgemaakt. Het is voor ons bemoedigend dat die protesten vaak geleid werden door jonge mensen en werden bijgewoond door een veelkleurig en multicultureel publiek. Dat is, op zich, een teken van hoop.

Ook in ons land klonk collectieve verontwaardiging. Terecht werd er niet alleen met de vinger naar de situatie in de Verenigde Staten gewezen. Onze eigen samenleving is allerm minst immuun voor racisme en xenofobie en het is hoognodig dat wij de hand in eigen boezem steken.

In deze dagen worden we opnieuw gewezen op het koloniale verleden en de diepe wonden die dat heeft veroorzaakt. Jonge mensen brengen een hoogstnoodzakelijke discussie op gang over de standbeelden in onze publieke ruimte, die dit koloniale verleden verheerlijken.

We horen schrijnende verhalen over hoe vluchtelingen en asielzoekers worden gezien en behandeld - aan de buitengrenzen van de Europese Unie en binnen de landsgrenzen. Er is discriminatie op de woningmarkt, de arbeidsmarkt, in de zorg en in het uitgaansleven.

Er vindt *etnische profilering* plaats bij ordehandhaving en er zijn rapporten over misdragingen in enkele politiecorpsen. Op sommige sociale media wordt racisme niet geschuwd en vindt dit ongecontroleerd een uitweg.

In 2001 engageerde België zich in Durban tijdens de *World Conference against Racism* om een nationaal actieplan tegen racisme uit te werken. Het is teleurstellend dat zo'n plan er nog steeds niet is ondanks herhaalde beloften van verschillende regeringen. Toch zijn de problemen urgent. We hebben dringend nood aan tastbare en ambitieuze acties.

"Er zijn geen Joden of Grieken meer, slaven of vrijen, mannen of vrouwen - u bent allen één in Christus Jezus." (Galaten 3:28).

Vilvoorde

Mevr. Heleen Ransijn heeft op 1 december 2020 het beroep van de WTS-Silokerk in Vilvoorde aangenomen. Wegens de huidige Covid-19 situatie is het echter niet mogelijk om haar in een feestelijke dienst in het ambt van predikant in te zegenen en te bevestigen als gemeentepredikant. (Synodaal Nieuws dec. 2020)

Kirinda

De Jumelagewerkgroep ABL-Kirinda kreeg onlangs een brief van de Jumelagepartners in Kirinda, waarin ze hartelijk bedanken voor het bedrag van € 5.000 dat we eerder deze zomer aan hen hebben geschonken. Dat bedrag was bestemd voor het personeel van de Presbytery Kirinda.

De Presbytery Kirinda is een district van de Église Presbytérienne au Rwanda (website: epr.rw).

In hun bedankbrief vragen onze jumelagepartners om hen niet te vergeten en onze financiële steun aan hen op een bepaalde manier voort te zetten. Veel kerken in Kirinda waren in de afgelopen maanden gesloten, en daardoor waren er ook nauwelijks inkomsten uit met name collectes. Door het wegvallen van de collecte inkomsten kon het personeel van de kerk plotseling niet langer uitbetaald worden.

Nu was het nooit de bedoeling van de Jumelage tussen ABL en Kirinda om onze relatie als een vorm van financiële hulpverlening in te vullen. Centraal in de Jumelage hebben altijd de broederlijke/zusterlijke samenwerking gestaan op basis van gelijkwaardigheid. Om deze reden heeft de jumelagewerkgroep moeten besluiten om geen maandenlange steun aan de kerken in Kirinda te geven. Het budget staat zulks ook niet toe.

Toch wil de Jumelagewerkgroep een oproep doen aan de VPKB-kerken in het district Antwerpen-Brabant-Limburg. Misschien zijn er mensen in deze kerkgemeente(n) die bereid zijn om wekelijks een munt van € 1,- of € 2,- in een spaarpotje te doen, en dat een aantal maanden lang, tot eind april. De Jumelagewerkgroep wil graag die bijeengebrachte gelden verzamelen en overmaken naar onze jumelagepartners in Rwanda.

Uw hulp is zeer zeker van harte welkom!

Thamar Blokland en ds. Douwe Boelens

Wat ik met u zou willen delen

Schreeuw in de Stilte

Onlangs ontstond er een spontane mailwisseling tussen twee gemeenteleden over verlies en rouw en weer verder gaan. Wilma van Helden (weduwe van Joop Kimmel) en Greet Heslinga (weduwe van Jaap Houtman) Allebei verloren zij hun echtgenoot. De één langer geleden dan de ander. Beiden kennen elkaar ook al sinds de zeventiger jaren. Maar het "gesprek" ontstond spontaan naar aanleiding van een verjaardagskaartje. Hoe mooi kan het zijn! Ze stuurden een deel van hun mailgesprek naar de redactie van de Kerkbrief, omdat

het wellicht herkenbaar is voor anderen, die ook een dierbare hebben verloren.

Lieve Greet
(...)

Toen Joop stierf (dat is nu 7 jaar geleden) was dat inderdaad heel plotseling, maar voor jou met Jaap is dat niet veel anders. Jullie hadden vast nog plannen en gedachten aan toekomst samen. En dan is het opeens voorbij. Althans in deze werkelijkheid.

Ik heb na Joops dood heel veel gedaan, ik moest natuurlijk mijn atelier naar dit huis verhuizen, dat was beslist niet

gepland en er was ook geen plaats voorzien. Toch verzin je iets en verhuist nog eens intern. Joops spullen heb ik geordend voor hem! Zijn boekenkast herschikt.....Eigenlijk ordende ik ons huis voor hem en mij, zaken op zijn plaats, zodat alles weer op orde was als hij weer terug was....Dat klinkt misschien gek, maar zo was mijn gevoel in die eerste tijd; hij was op een verre reis en ik was thuis om alles in orde te brengen en te houden. Eigenlijk alles wat ik deed, was in samenspraak met hem, zo zou Joop dat waarderen; zo iets.

Het is niet zo, dat ik dat bewust dacht, ik deed dat.... veel later heb ik me pas gerealiseerd dat ik op die manier bezig was.

Ik heb ook in die jaren me bezig gehouden met Nederlandse les voor onder andere mensen, die deel uitmaakten van het project van onze kerk "Onder dak"

en die ondergebracht waren in Overijse. Ook met andere groepen, die ik les gaf, ging ik gewoon door. Achteraf was dat een heel goede zaak en ook nodig om verder te kunnen. Dit is een patroon dat ik in deze jaren veel heb gezien bij mensen, zoals jij en ik, die alleen kwamen te staan. En dat zijn er nogal wat.

Verder gaan, door doen (en ook de hele situatie van erfenis en belasting proberen te hanteren), enz. En zeker ook het genezende effect van al die activiteit ervaren.

Waarom vertel ik je dit? Omdat ik, vanuit de verte, je bezig zag na Jaaps dood. Je deed heel veel, zat in commissies enz. En dat is/was natuurlijk ook een goede zaak...

Maar goed, de eerste "tijd" was dus bezig zijn, zinnig bezig zijn, orde scheppen enz...en op een of andere manier doet het lijf ook aardig mee en steunt ons. Tot het moment dat het niet meer gaat.

Het lijf laat merken, dat er een grens is en begint te haperen en dan beginnen er problemen.

Voor mij was ook een belangrijk "moment", dat ik me, (na jaren) realiseerde,dat het tot mij doordrong,.... dat Joop nooit meer zal terugkomen in dit leven, dat ik echt alleen verder moet.

Ik heb dat genoemd, alsof mijn ziel het eindelijk begreep, dat hij er niet meer is hier in deze realiteit.

Ik heb me afgevraagd, wat voel ik hier nu bij. Het enige woord dat ik had, was: "Stilte". Stilte in mij.

Ik heb, en dat deed ik ook al voor Joops dood, altijd veel opgeschreven. Dat heb ik ook daarna gedaan. Na dat inzicht en gevoel "stilte" heb ik een jaar niets opgeschreven, ik had geen woorden om wat in mij leefde, voelde, op een of andere manier te verwoorden.

Veel activiteit, letterlijk en figuurlijk "geen poot meer om op te staan", stilte, voorzichtig zoeken naar een ander leven zonder Joop, met Joop in mij.....dat was mijn weg deze jaren.

Onze mannen verliezen is de meest cruciale ervaring die ons overkomt, rouwen gaat nooit over, maar krijgt wel andere kleur, onze mannen

blijven bij ons, maar op een andere manier, verbonden in ons, wij worden sterker, maar ook op een andere manier, de jaren gaan ook nog tellen.....

Liefs en een warme groet,
Wilma

Lieve Wilma,

(...)

Een deel van je rouw proces, na de zeer plotselinge dood van Joop, beschrijf je voor mij erg herkenbaar.

Ik moest denken aan een boekje van Carel ter Linden "Een land waar je de weg niet kent" over rouw en omgaan met rouw.

Ordenen, dat deed je. De spullen van Joop sorteren en ordenen...voor als hij terug kwam. Zo voelde het. Ik herken dat.

Je kunt het niet bevatten dat voor jou Joop en voor mij Jaap, hier niet terug komen.

Toch doe je dingen en denkt, wat zou hij er van vinden? Zou hij het waarderen.

Ik ruimde Jaaps' werkkamer op, haalde zijn boekenplan-ken leeg, verfde de kamer en zocht een andere plek in huis, waar ik zijn meest essentiële boeken rangschikte naar zijn belangstellingsthema's. Daarbij kwamen alle beelden, die hij van zijn reizen naar Afrika had meegebracht, zodat dit huis, Jaaps' huis, nog zijn geest kon ademen. En ik dacht, dat zal hij vast waarderen!

Zoals ook jij dat zo goed beschrijft, het leven na Joop en na Jaap, moesten we opnieuw ordenen. En dan heb ik het nog niet over de administratie, die de erfenis etc. etc. met zich meebrengt.

En de onzekerheid daarover hoe dit allemaal kan gaan ver-lopen. Want je hebt het immers nooit eerder bij de hand gehad. Je loopt rond "in een land, waar je de weg niet kent."

Ik heb lang gezegd en zo voelde ik het ook, "mijn ziel aan-vaardt het niet" dat Jaap dood is. Nu, na bijna drie jaar kan ik zeggen, "mijn ziel heeft Jaaps' dood aanvaard".

Er is nu een diep gevoel van aanvaarding, een goede balans; het is rustig in mij.

Zoals jij schrijft: "alsof mijn ziel het eindelijk begreep..."

Bij jou lees ik ook dat je de jaren na Joops' dood door bent gegaan met de dingen die je deed, die je belangrijk vond, Nederlandse les geven, aquarelleren met groepen, je eigen atelier.

Je leven gaat op een vertrouwde manier verder. Zo is dat ook bij mij gegaan. Wél met een diepe schrijnende pijn in mijn hart. Maar flink zijn, was de boodschap aan mijzelf en waarmee ik ook ben opgevoed.

Doorgaan met de dingen, die je zinvol vindt en belangrijk. Voor mij was dat ook in de lijn met Jaaps' inzet; zijn kerkelij-ke en maatschappelijke betrokkenheid. Hij zou niet anders van me verwachten, denk ik.

Zijn dood hoefde geen breuk te zijn met die inzet, die we beiden altijd hebben gehad.

In dit coronajaar staat veel stil. En in dit jaar werd ik ook door gezondheidsproblemen (...) gedwongen om stil te staan, zoals ook jij door je beperkter wordende mobiliteit. Ik zie het, zoals jij schrijft, ook echt als een signaal, een teken (...)

En de stilte zoeken, gewoon niets doen, zitten op de bank, kijken naar de vogels in de tuin, dat kan ik toch ook goed blijkt in deze tijd. Veel wandelen. Ook dat is stilte!

Pas bezocht ik het Afrikamuseum. (...) En als je alleen "in stilte" door het Afrikamuseum loopt, valt de mooie en veel-zeggende spreuk aan de wand je weer op: "Alles gaat voorbij behalve het verleden".

Dat geldt voor de geschiedenis maar dat geldt ook voor jou en mij als rouwenden of liever als alleen-verder-gaanden na een verlies: het verleden met Joop en Jaap gaat met ons mee. Zit in ons! Gaat nooit voorbij!

Iets om ook dankbaar voor te zijn. Zo voel ik dat: "In dank-bare herinnering"!

Kennelijk is "stilte" iets wat bij dood en rouwen past. Ik trok twee boeken uit mijn boekenkast van Marinus van den Berg (je kent hem wellicht), die beiden "stilte" in de titel hebben: "De rest is stilte" en "Woorden in de stilte".

Lieve Wilma, als deze coronatijd voorbij is, gaan we eens uitgebreid thee drinken met elkaar!

Liefs,

Greet

Het recht op blasfemie / godslastering

Christian Krieger

De auteur is predikant, vice-voorzitter van de Unie van Protestantse kerken van de Elzas en Lotharingen (UEPAL), voorzitter van de Eglise Réformée d'Alsace et de Lorraine en voorzitter van de Conferentie van Europese Kerken.

Zijn artikel kan ons helpen in de discussie over de 'lekenstaat' Etat Laïque, een woord dat in Frankrijk bijna heilig is. Maar ook in België wordt het gebruikt, vooral in het Franstalige deel. We merken dat aan de reductie van godsdienstonderwijs op school (Franstalige gemeenschap), het afschaffen van religieu-ze uitzendingen (Vlaamse gemeenschap -VRT), de toekomst van de subsidiëringen van erediensten ... Het (ingekort) ar-tikel van ds. Christian Krieger geeft enkele verhelderingen in verband met de terminologie en onze houding er tegenover. Ondertussen werken de Protestantse Kerken in Franrijk hard aan een reactie op het nieuwe Wetsontwerp van de regering over "het verstevigen van het respect voor de principes van de Republiek" (Projet de loi confortant le respect des principes de la République).

De aanleiding van de schrijver is de moord op de leraar Samuël Patty voor het tonen van de Mohammed cartoon in de klas (waarbij hij leerlingen die het niet wilden zien het recht gaf de klas te verlaten).

Recht op godslastering

Men kan niet genoeg benadrukken dat de wet van 1905 (in Frankrijk) over de scheiding van Kerk en Staat een wet is van vrijheid. In de eerste plaats vrijheid van geweten, en ver-volgens godsdienstvrijheid. Die vrijheden zijn gegarandeerd door de neutraliteit van de staat. Deze wet van 1905 is geen wet die het religieuze wil beperken tot de privé sfeer.

De staat is een lekenstaat, de samenleving is dat niet. De sa-menleving kan niet anders dan de religieuze uitdrukkingen-

vormen reflecteren. Ja, een godsdienst is openbaar door haar riten, door haar cultuur van kleding en symbolen, door haar visie op de wereld, de mensheid en haar manier van leven in de samenleving zoals zij die ziet.

Men heeft te zeer de Verlichting willen reduceren tot atheïsme. Maar Voltaire, Rousseau of Diderot hadden niet dezelfde god.

De uitdrukking “recht op blasfemie” stoort me. Op de avond van 7 januari 2015 (aanslag op Charlie Hebdo), hebben de Erediensten met inbegrip van de Culte Mosulman, samen gevraagd om het delict van blasfemie, dat nog in het gemeentelijk recht (droit local) bestond, af te schaffen.

De overgang van de notie van een ‘godslasterlijk delict’ naar ‘recht op godslastering’ doet vragen rijzen. Des te meer als het recht op godslastering wordt voorgesteld als de kwintessens van vrijheid van meningsuiting! Ja, we houden vast aan de meningsvrijheid. Ja, zelfs al is de karikatuur niet de taal van allen, dan nog verdedigen wij deze vrijheid als een fundamenteel recht. Maar het hoogtepunt van een godslastering is: doden in naam van God.

Volgens het woordenboek is godslastering: het beledigen, beschimpen, bespotten van een godheid of het heilige en daardoor de aanhangers van deze god. De overgang van vrijheid van meningsuiting naar het recht om een groep mensen te beledigen is de reden van mijn ergernis.

Wat te zeggen over een recht, waarvan het expliciet de bedoeling is om derden te raken, vooral als op het spel staat, dat er dringend middelen gevonden moeten worden om samen te leven in vrede in één en dezelfde samenleving. Promotie van het recht op blasfemie is niet de beste pedagogie om de Rechten van de Mens te verdedigen.

Wie kan beter een godslastering herkennen dan degene die gelooft? Of op zijn minst wie een veronderstelling heeft van God? Afkeuren is één zaak, een kritisch debat aangaan een andere. Daarin ligt de uitdaging. Elke eredienst moet een kritisch debat voeren en haar positie bepalen in een moderne, pluralistische en geseculariseerde samenleving.

In de 16de eeuw, was er Sebastian Castellio (een humanist in Genève, t.t.v. Calvijn), die tolerantie predikte en de onschendbaarheid van het individuele geweten verdedigde, omdat het geweten aan God toebehoort. Men heeft het recht zich te vergissen, zonder bedreigd te worden of de doodstraf te vrezen. Castellio formuleerde een recht op ketterij, die, volgens hem, deel uitmaakt van de zoektocht naar de waarheid. Zijn beroemde gezegde is: “Een mens doden is niet een leer verdedigen, maar een mens doden”.

(inleiding en vertaling: Antoinette Panhuis)

Persbericht van de Conferentie van Europese Kerken

Op 26 januari schreef de Conferentie van Europese Kerken (CEC) naar de Deense Premier om haar bezorgdheid te uiten omtrent een nieuw wetsvoorstel om de preken, in een andere taal dan het Deens, verplicht te vertalen.

In die brief hebben de voorzitter ds. Christian Krieger en de algemeen secretaris dr. Jørgen Skov Sørensen er op gewezen dat het gebruik van de moedertaal in een religieuze context door de lidkerken van CEC steeds aangemoedigd is. Zo kunnen migranten een gemeenschap vormen die hen steunt en hen op weg helpt in de samenleving waarvan zij nu deel zijn.

Politiek gezien beschouwt de CEC zo’n wetgeving als onredelijk en als een negatief signaal naar religie en naar de rol van religieuze gemeenschappen in de samenleving. Waarom zouden Duitse, Roemeense, Engelse kerkgemeenschappen met een lange geschiedenis in Denemarken, opeens hun preken in het Deens moeten vertalen? Het beschadigt het beeld van Denemarken als een open en vrij land.

Het Verdrag van Lissabon, art.18, garandeert “het recht van elke Europese burger om zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te bewegen en er te verblijven”. Het recht om een andere taal te gebruiken is hierbij fundamenteel.

De CEC erkent dat er uitdagingen zijn bij de integratie, in Denemarken zoals in andere Europese landen. Maar de CEC benadrukt de ervaring van haar lidkerken over de positieve rol die religieuze gemeenschappen spelen om die uitdaging succesvol aan te gaan.

(De Evangelische Lutherse Kerk in Denemarken spreekt ook haar bezorgdheid uit)

(Einde bericht).

conference of european churches

Gedichten ter herinnering

Gedichten voorgelezen tijdens de gedachtenisdienst van Co van Anken op 22.01.2021

Van binnenuit

*Je weg naar het einde
Is anders
Als je weet – van binnenuit
Dat je wordt geleid, dat er in het einde
Een nieuw begin zal zijn.*

*Je weg naar het einde
Is anders
Als je hoopt – van binnenuit
Op licht dat je tegemoet komt*

*Van Tegenover –
Licht dat is als een lamp voor je voeten,
Opdat je niet struikelt.*

*Je weg naar het einde is anders
Als je gelooft – van binnenuit
Dat er Iemand is
Die je bij de hand zal nemen.*

Marinus van den Berg

Schatten van mensen

Er zijn mensen die jou begrijpen en je vertrouwd maken.
Er zijn mensen die jou waarderen en je hoopvol maken.
Er zijn mensen die veel om je geven en jou tot vriend maken.
Er zijn mensen die jou ontroeren en je milder maken.
Er zijn mensen bij wie je thuis mag zijn en die je gelukkig maken.
Er zijn mensen die je van angst bevrijden en je rustig maken.
Er zijn mensen die jou aanvaarden en je zo beter maken.
Er zijn mensen die jou vergeven en je zachter maken.
Er zijn mensen die je verwachten en je blijer maken.
Er zijn mensen die je een hand reiken en je dankbaar maken.
Er zijn mensen die met je bidden en je vromer maken.
Er zijn mensen die met je zoeken om iets van je leven te maken.

Zeg dus niet dat Hij niet te vinden is.
In de ander komt Hij je nabij.

Marinus van den Berg

Wens

Mijn wens is

Dat je minstens

Eén mens mag hebben

Bij wie je geborgen bent,

In wie je vertrouwen stelt,

Bij wie je thuis kan zijn.

Mijn wens is dat je minstens elke dag

Eén fijn moment mag beleven;

Een ontmoeting, een lach,

Een aanmoediging,

Een uitgestoken hand,

Een blik vol begrip,

Iets goeds, iets moois,

Iets teder ...

Iets dat je boeit,

Iets waarbij je herademt;

Opnieuw moed krijgt;

Gaat zingen, gaat danken,

Gaat dienen,

Iets dat je stil maakt,

Iets dat je ontroert,

Iets dat je bidden doet.

Mijn wens is

Dat je minstens één mens mag gelukkig
maken

Door je verschijning,

Je spreken, je goedheid,

Je begrip, je aanmoediging,

Je troost, je luisteren,

Je schrijven, je aanwezigheid,

Je vriendschap

En je medeleven.

Mijn wens is

Dat je dan elke avond

Zachtjes kan zeggen:

Het leven is heerlijk,

Mijn vrienden zijn goed,

Ik ben tevreden,

Ik dank God!

Frans Weerts

Contact

Protestantse Kerk Brussel

Lidkerk van de Verenigde
Protestantse Kerk in België

Kerkenraad

Ds. Douwe Boelens – voorzitter	02 309 46 82
Dhr. E. Kitoko - diaken	0485 024 912
Mw. P. Vitulano - diaken	0478 607 879
Dhr. J. Voortman – diaken	02 358 57 29
Dhr. T. Orie – ouderling	02 466 54 90
Mw. A. Bultena – ouderling	02 734 52 13
Scriba: anitabultena@gmail.com	

Dagelijks Bestuur

dhr. B. Kuypers – voorzitter	056 20 54 39
dhr. M. de Geus – penningmeester	02 660 53 33
dhr. L. Buddingh – lid	02 772 70 23
Vrijwillige bijdragen: mw. I. Vercruysse	02 251 59 30
Commissaris gebouwen: dhr. T. Orie	02 466 54 90
Archivaris: dhr. W. De Hertogh	02 267 66 76
Website: ds. D. Boelens	

Kinder- en jeugdwerk

Babyoppas: elke zondag tijdens de dienst	
Kinderkerk (tot 12 jaar):	
Janneloes Bouman	0031 646 309 514
Julianna Boelens	0479 652 395
Jeugdkerk (vanaf 12 jaar):	
Jart Voortman	02 358 57 29
Catechese: ds. Douwe Boelens	02 309 46 82

Wijkcontacten en Pastorale Raad

Centrum West:

mw. Antoinette Panhuis (02 230 52 22)

Noord:

mw. Annemarie Haverkorn van Rijsewijk (02 460 42 86)
mw. Nel Vrydag (02 452 91 79)

Noordoost:

mw. Jacqueline Bastiaens (02 767 67 35)
mw. Marie-Françoise Couturier (02 731 75 54)
mw. Nel Scholten (02 767 71 25)

Zuid:

dhr. Jart Voortman (02 358 57 29)

Oost:

NN

Zuidoost:

mw. Ellen van der Kraan (02 653 10 13)
mw. Joke Bronkhorst (02 687 91 92)

*Als u een pastoraal bezoek wilt vragen
voor uzelf of voor een ander,
kunt u rechtstreeks contact opnemen met de predikant.*

Kerkgebouw

Nieuwe Graanmarkt 8, 1000 Brussel

Website: www.protestantsekerkbrussel.be

Kerkelijk bureau en koster: Mark van Wechem

Telefoon: 02 512 03 67

E-mailadres: info@protestantsekerkbrussel.be

Predikant regio Brussel, ds. D. Boelens

Hoogveld 24, 1702 Groot-Bijgaarden

(verantwoordelijk uitgever)

Telefoon: 02 309 46 82, gsm: 0474 473 243

E-mailadres: dsdouweboelens@gmail.com.

Predikant regio Wezembeek-Oppem, Tervuren en Overijse: vacant

De koster en de predikant hebben op dinsdag
hun vrije dag.

Rekeningnummers altijd op naam van Protestantse Kerk en BIC: KREDBEBB

Vrijwillige bijdragen:

IBAN: BE22 4331 1627 6147

Diaconie:

IBAN: BE42 7350 3273 4454

Kerkbrief: (€ 20 per jaar, buitenland € 30)

IBAN: BE41 4331 1482 7110

Kerkkriebels:

IBAN: BE49 7350 0729 3071

Exploitatie (voor alle andere betalingen):

IBAN BE89 7350 0834 2085

Bethlehemkerk Anderlecht

Lidkerk van de Verenigde
Protestantse Kerk in België

Bethlehemkerk, Walcourtstraat 103,
1070 Anderlecht

Voorganger: Dhr. Bram Meertens

Secretariaat:

p/a Jonkman Johanna

Doylijkstraat 36

1701 Itterbeek

E-mail: secretariaat.bethlehemkerk@gmail.com

Giften en bijdragen: t.n.v. Protestantse Kerk
Anderlecht

IBAN BE75 4250 1016 1151 BIC: KREDBEBB